

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крајц. за трипутъ.

№ 13.

Рукописи Проте Ненадовића.

(продужено)

Сада ђу да вамъ причамъ о мени, па ђу после опетъ наставити о момъ отцу, шта ми е причао, и шта самъ ја о њму и о ономъ времену запамтио.

Хайде да вамъ најпре кажемъ како самъ кнѣгу учио. Отацъ ме даде јошъ врло малена да кодъ попа Станоя нашегъ пароха, кои е близу наше куће сѣдио учимъ. Ја почнемъ учити у једномъ московскомъ буквару кога су зачална слова сва црвена была; и учио самъ овако: азъ, буке, веде, глаголь и т. д. а срицао самъ овако: „букерци -бръ, веде-рци-връ, глаголь рци-гръ и т. д. Одъ оно доба до данасъ јошъ нигдѣ нисамъ видіо онаквогъ буквара. Мой сиромѣ попу, бог-да му душу прости, како е онъ самъ учио, онако е и мени показивао. Брѣ у оно време у Србији нигди ни гласа ни трага одъ школаніе было. Но свакиј ђакъ кои е желіо што учити морао е попу или у манастирѣ иѣни. Премда су сиромѣси ђаци морали и на једномъ и на другомъ месту служити и поппине и игуманове конѣ седлати и разседлавати, опетъ е свакиј радо носіо, кои е желіо што научити и попу бити, за чимъ е онда свакиј тежіо; ербо у Србији ніе онда было другога господства, кромѣ бити кнезѣ. попь или калуђерѣ, а и пандурѣ имао е неко мало одличіе.

Ја кодъ попа Станоя изучимъ тай врлетный букварѣ, и почнемъ часловацѣ, и у месецослову научимъ светце казивати, а то ми е врло лако было изъ оны стары казендара; ерѣ кои е крстѣ пола окруженъ црвеномъ бојомъ оно е малый светацѣ и одъ подне може се радити, а кои е савъ окруженъ то е великиј светацѣ, и ништа се неради, него вазданъ лежи и еди, а неради, а зашто? да те Богъ непокара. Чуемъ ја гди неке бабе а и неки люди говоре мојој майци: „Благо теби сестро, кадъ ты имашъ сина у кући тако учена, те ти може светце казивати да се у раду неогрешитъ.“ А ја кадъ то чуемъ чисто растемъ и гордимъ се, и мислимъ да самъ учень и преучень. Кадъ мене моѣ комшинице хвале, мисліо самъ да ми нетреба више ништа ни учити. У то време тукао се ћесарѣ са Турцима, и садъ незнамъ, или по заповѣ-

сти ћесара или збогъ тога, што су се Турци прикучили Валѣву, крене се савъ народъ къ Сави. Тако исто и све оне нахіе одъ Мораве коѣ су се съ Турцима завадиле, своѣ фамиліе спреме у ћесарию а мушкарци остану у войски. Ја добро памтимъ кадъ су натоварили све на кола, закупили стоку, па смо се онда сви кренули и дођемо у село Скелу према Купинову и ту у качари Јована Зазића наложимо ватру и мало се станимо; пакъ после преко Саве пређемо у Ашаню и ту мало нешто посѣдимо, гди самъ почео у школу иѣни, но та школа слабо е боља была одъ школе мога попа Станоя. Кожа ми се и сада ежи кадъ се опоменемъ онога народнигъ преселенія, ерѣ се јошъ добро опоинѣмъ како е народъ пиштао и мучіо се. После јдне зиме, непамтимъ коѣ године, очима самъ гледао као ђакъ, гди свако јутро по осамъ и по десетъ мртвы фрайкораца донесу изъ кварта и стрпаю у стражару кодъ школе у Ашанѣ, пакъ оданде иза Дударе по 12 њи стрпаю у јдну рупу и земљомъ заспу. Затимъ, да е јошъ већа пропастъ и жалостъ, удари некаква болестъ у савъ оностранскій народъ, те помре. — Немогу рећи да се половина вратило овамо, колико е онамо прешло.

Ја неостанемъ дуго у Ашанѣ, ерѣ мой отацъ заповеди те одемъ у Купиново некомъ Игњату Сабову старцу одъ 70 година, онъ е био старѣ, честанѣ, добарѣ и врло побожанѣ човекъ и учаше шесторо деце приватно у својој кући. Како дођемъ посади ме съ њима за асталъ и запита ме братѣ Игњатѣ: (онъ се ніе дао другчіе звати, и лотіо се кадъ му когодѣ рекне да е старацѣ, онъ е био отацѣ попа Николе изъ Купинова). „Шта си учио и шта знашь?“ Ја му одговоримъ: да самъ све што треба изучіо и да све знамъ: „Е добро“ рекне онъ „кадъ си све учио и све знашь а ты барѣ сѣди и слушај како ова деца читаю“ — и тако самъ ти сѣдио ја за асталомъ читаву недељу дана, а онъ ми ништа неказуе да читамъ. Ја онда помислимъ: башъ су мени добро казивале моѣ комшинице бабе, да самъ ја учень; међерѣ и мой новыј учитель Сабовѣ, незна више одъ мене, за то онъ мени ништа неговори, а кадъ онъ одъ мене више незна, што да седимъ овде залуданъ — и желіо самъ да идемъ кући. — Овај Игњатѣ Сабовѣ, кажу, учио е у Руми, и као што се говорило, за време његовогъ ученя ту у Руми была е најбоља

школа. Онда было су у Срему врло редке школе и србске науке, а и самъ после видіо самъ многе старе свештенике, кои су се съ наукомъ мало одъ наши србјански свештеника разликовали. Но садъ е већь другчіе у наукама. У свакој башти можешъ набрати по пуну торбу учены какви хоћешъ, само ако можешъ разпознати кои е сладакъ и полезанъ, а кои ли горакъ и шкодљивъ. Митрополитъ Стратимировићъ, кажу, да е првый добре школе зе Србе у Карловцѣма уредіо.

Седећи я безпосленъ неделю дана мисліо самъ, да ми ништа выше нетреба учити, и чисто самъ се радовао да мой учитель незна выше одъ мене и да љу се кући скоро вратити, докъ онъ едно јутро донесе ми одну књигу и кадъ седнемъ за асталъ упита ме: кадъ си све изучіо, да видимъ знашь ли, и еси ли и ову књижницу учіо? — Я отворимъ књигу видимъ и познамъ слова, и кажемъ да самъ то учіо, и да знамъ. Но кадъ почнемъ да му читамъ каже ми онъ одма, да я ништа незнамъ, ерѣ у читанію нигди нисамъ знао гди треба стати, и ко ме е слушао ніе ништа могао разумети шта е. Сирома стараць дуго е време имао люту муку самномъ, докъ ме е научіо полагаю и разговетно читати. Зато вамъ препоручуемъ, гди вамъ буде дужность о дѣтињой се науки старати, да не дасте децу невѣшту и неучену, да у почетку у буквару рђавъ и ружанъ темель не постави, ерѣ е то найвеће зло за децу, ако се съ почетка у буквару неупуте како валя, и после тежко іѣ е поправити.

Изъ Купинова повратимъ се после опетъ у Ашано проти Лазару Георгіевићу, те самъ кодъ нѣга изучіо црквено пѣніе и проче богословске науке, осимъ нѣга ту самъ имао и доброгъ учителя кои ме е учіо. Тай прота Лазаръ родомъ е изъ села Совляка валѣвске нахіе, и быо е у Совляку прота, па е заостао у Срему, а и садъ му е фамилія у Совляку; Ђикићи одъ првы фамилія у нахіи были су а и садъ су добри.

Я се повратимъ изъ Срема кући у Бранковину 1793 год. и мой отаць одма запои ме и преда ми нурію. Владика што ме е запоио быо е простъ али добаръ човекъ, пошто ме запоио говоріо е слово, али цело нѣгово слово было е у две у три речи; онъ се привати за свою камилавку и рече: „Христіяни почитуйте свештенство! и упамтите, ко е годъ на ову капу лаіо, онъ е се каіо.“ То нѣгово слово напоинѣмъ вамъ, да се смеете, али ипакъ одзбилъ вамъ препоручуемъ, да све оно што народъ почитуе за светию, и вы да почитуете, свашта можете поправляти али само у свештене ствари нигда недирайте. Ни я вамъ после толико година собственогъ искуства неумемъ о томе ништа друго казати, него да е цела истина: да, ко е годъ на ову капу лаіо, онъ е се каіо. Я самъ одма затимъ и протомъ постао, шта е стало было владыки што нисамъ іошъ ни браде ни бркова имао; онъ е желіо учинити кнезу хатеръ, а вальда му е и

новаца требало. — Како су ми после казивали отаць и мати, я самъ се запоио у половини мое шеснаесте годице.*) Заиста морао самъ врло младъ быти, ерѣ кадъ су ме хтели попити врло самъ се быо уплашіо, а особито кадъ су ме за вратъ уватили и олтару повели, ерѣ онај еданъ ђаконъ што ме е водіо рече ми полако одъ шале: „речи съ богомъ белый свете, садъ ћешъ да погинешъ!“ и мени се онда учинило, да љу заиста светъ да променимъ. Но после видимъ како е то лепо быти попа.

Кадъ самъ вамъ казао кратко владычино слово, да вамъ кажемъ како ме и отаць савѣтовао. „Сыне!“ рече ми онъ — кадъ самъ првый путъ у мою нурію полазіо: „Ты си іошъ младъ и незнашь какавъ е светъ, ты си врло младъ и нигди готово нећешъ быти у друштву твои парняка у годинама, него ћешъ све долазиги међу старіе люде. Зато на сабору, и на слави и на свадби немой много говорити, него слушай шта старіи люди говоре. Ако почнешъ тако младъ друге да учишь памяти и мудрости, онда ты нигда мударъ быти нећешъ. Кадъ говоришь што годъ, сви ће слушати, али немой ты себи да увртишь у главу да они тебе зато слушаю што ти наймудріе говоришь; они ће те зато слушати, што си нѣовъ попа и што си мой сынъ, и кадъ што погрешишь нико ти неће казати: ніе тако, али свакій ће помислити. Зато мудро се владай и оно што ти се сада учини да ніе онако као што старіи люди говоре, а ты немой одма да се плећешъ у свађу, него причекай докъ доћешъ у године оны люди. па текъ ако и онда видишь да ніе онако а ти кажи.“ По томъ узме мой отаць одну велику чашу пуну вина, и пошто одіе за едно два прста рече ми: „Прве године кадъ идешъ по нуріи, само оволико пій одъ сваке чаше коіомъ те понуде, друге године оволико“ и потомъ опетъ сркне мало вина; „треће године можешъ до пола чаше пити. Текъ четврте и пете године можешъ до два чашу попити, и опетъ сви ће нуріаши сећати се твои првы година и сви ће говорити: нашъ попа ништа непіе.“ Я самъ слушао могъ отца, и сећао самъ се целогъ живота своіу нѣгову совѣта и быо самъ спокоянъ, задоволянъ и срећанъ. Слѣдуйте момъ примѣру, слѣдуйте той чаше мога отца, не само у пићу него и у свыма другимъ страстима и наклоностима, па ћете быти срећни. Ваше речи, ваша дѣланиа, наклоности и уживаниа управляйте свагда према времену и према годинама вашегъ живота. Съ меромъ и у свое време много се коещта чини безъ штете, што предъ судомъ здравога разума небы се могло оправдати сасвымъ. Тешко ономе кои прву чашу сваке свое наклоности до два изпіе!

(продуженъ слѣдуе)

*) По овоме рачуну ніе онъ рођенъ 1777. год. него у половини 1775. године.

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

У Београду 13. Фебруара. Створившиј епоху србскогъ живото; подобно Мойсею, Божиємъ тайнопримцу, устроившиј редъ, доличеиј држави, едногъ господара имаюћој; корень лозе, честите у своимъ наслѣдницима; Стеванъ Неманя, заменившиј владарску порфиру рясомъ смиреногъ монаха; скиптаръ државный спасителнымъ крестомъ; діадиму повелителя покриваломъ смиренія и покаянія; украсившиј србску область великолѣпномъ Студеницомъ и прославившиј благочестиво Србство ванъ границе миле отачбине, прославльномъ задужбиномъ величественогъ Хилендара; обогатившиј србску лавру цѣлебнымъ миротечнымъ моштина, кога в памяти посветіо свой придворный храмъ, Нѣгово Высокопреосвещенство, нашъ господинъ Митрополитъ, — прославльнъ е у истомъ светомъ храму скромномъ свечаности, найпробденіемъ, 12., свршенимъ у присутствіи Нѣговогъ Высокопреосвещенства, местногъ духовенства, професора Семинаріе и Лицея, неколицине грађана, манасійскимъ архимандритомъ; а сутра данъ 13. тек. божественомъ литургиомъ, одслуженомъ Нѣговимъ Высокопреосвещенствомъ, са друга два архимандрита и два діакона, и благословеніемъ колива, за честь и память преподобногъ отца Симеона.

† Београдъ 12. Фебруара. Познатыи художникъ г. Некамъ, кои се прошле есени овде бавіо, приспѣо е опеть у Београдъ, гдѣ ће дуже времена остати. Онъ скида портрета по найновіемъ усавршенствованомъ начину средствомъ фотографіе. Заиста ко е нѣгове найновіе послове видіо и умео оцѣнити, увѣриће се, да е свако портрето кое изъ нѣговы руку изађе, већма потребљиво него што се човекъ могао надати. Онъ обитава у зданію кодъ Елена, и израђуе портрета болъ а евтиніе него у самомъ Бечу.

△ У Београду 13. Фебруара. Сады овде имамо такоу „Паноптичну Польораму“ какова іошъ нигда ніе у ову варошь донешена и на угледъ стављана. Ова изображенія коя су сада изложена, заиста заслужую вниманіе публикума ма какве найвеће европске вароши. Незна гледатель чему ће пре да се диви, и при комъ комаду да се дуже задржи. Помпея и Везувъ даю найвѣрніе сведочанство живости. Но битка на Инкерману, коя е тако живо представљена, найвећма ће зауставити свакога. Свакій петъ дана меня ће се други комади. Та „Паноптична Польорама“ смѣштена е у великой сали у зданію кодъ „Елена“. Цена е за улазакъ 3 гроша, а деца плаћаю 2. гр. То е предузеће г. Оскара Бенкера, Професора.

Београдъ 11. Фебр. Између выше лепи балова кои су ови месецъ даваны, быо е у прошлый четвртакъ 9. Фебр. балъ у зданію кодъ „Круне“ на ползу шпитала. Сала е была препуна. Осимъ већи и маньи овдашњи чиновника, присутствовали су такође сви гг. конзули страны сила, а тако исто присутствовали су и многи гости изъ

Земуна. Веселѣ траяло е до 4 сата после поноћи. Као што чуемо, овакавъ истый балъ даваће се опеть у идущій четвртакъ на ползу сиротинѣ.

Т У Р С К А.

Вѣсти изъ Варне являю, да се тамо великій пожаръ догодіо, кои е пакъ дѣлательношу Француске посаде угушень. — „Конституционеру“ являю, да Руси изъ сѣверны градића све еднако као и пре силу ватру просинаю, и да су шта више, премда безуспѣшно, покушавали, да ноћу 18. Януара освое оне Француске оружане шайке, кое су проматрале и кое су чакъ у пристаниште Севастопольско улазиле. — У Францускомъ главномъ стану яко се говори о томъ, да ће саюзна войска Евпаторію оставити.

— По вѣстима съ долѣгъ Дунава, издао е Султанъ еданъ хатишерифъ ѣнерал-губернатору Силистріе, коимъ онъ тамошнимъ жителяма за нѣово юначко постоянство, кое су показали за цело време обсаде, и за нѣову храбрость при обрани исте тврдинѣ, дае слѣдуюћа олакшанія и права: 1) варошь Силистрія и нѣни жители быће пуне 3 године ослобођени одъ свакогъ данка, 2) За цело то време неће морати варошь ова дати ни едногъ войника. 3) Сви они, кои су за време обсаде и при обрани равни, добиће по нѣовой потребности и станю новчани, добиће по едноу медалю.

Вѣсти изъ Цариграда одъ 30. Януара являю слѣдуюће: Издана е заповѣсть, да се за найкраће време почну градити телеграфске линіе одъ Цариграда до Београда преко Филипополя и Ниша, одъ Филипополя у Скадаръ, и одъ Силивре у Солунъ, како бы се на тай начинъ найважнія за политику и трговину средоточна мѣста турскогъ царства у непосредный додиръ довела. Далъ се гласа и то, да се една енглеска кућа понудила, да прими на себе грађенъ гвозденогъ пута одъ Цариграда до Београда.

— У стану саюзне войске іошъ се никако немогу да склоне на предстојеће изгледе мира. Многе обкладе за рать и противъ рата даю официрима довольно прилике, да се добро понашію шампанскогъ вина и да тако нађу себи забаве у свомъ еднообразномъ животу, кои они садъ по нужди проводятъ мораю. Заповѣсти, кое су у последнѣ време изданы пѣхотной артилѣри, показую ясно, да се на продуженъ рата више и немисли.

— Саюзници се труде, да у пристаништу Севастопольскомъ разоре потопљене ратне лађе руске, и то посредствомъ кумбара, кое бы падале одвѣсно (т. е. управо съ висине), и кое по точно направльномъ рачуну небы свое дѣйство и цѣль промашиле. — Станъ здравля у войсци доста е рѣаво; тифусъ и шкорбутъ яко бесни.

— Первый драгоманъ ц. кр. интерпунціатуре, г. Шрайнеръ, кои е барона Прокеш-Остена пратио, добыо е приликомъ томъ, кадъ е Прокеш-Остенъ нѣг. велич. Султану явио, да е Русія аустрійске предлоге примила, одъ Султана као знакъ радости одну скупощѣну, бриліантима богато-искиѣнену бурмутицу на даръ.

— На пароброду „Сане“, на комъ е великій везиръ свой путь у Марзель предузео, налазе се између осталога и 8 прекрасны коня, ков султанъ шилъ на даръ цару Наполеону и другимъ французскимъ великашима.

— Цариградъ 29. Януара. Пренюче су опетъ бле конференціе у смотрењу мира; у којима су были Алипаша, Фуад-ефенди, князь Калимаки, лордъ Стратфордъ г. Прокешъ и г. Тувенель. Оне 21 точке ставиће се све у еданъ ферманъ, кои ће се по свима паміама читати. Алипашу у Паризъ пратиће Афиѣ-бей, Ариф-бей, Четан-бей и Костаки Адокидесъ. Градићъ Николаевъ 22. пр. м. лагумисанъ е и са 50.000 килограма барута разире- нуть е у воздухъ.

РУСИЯ.

Царъ е Александеръ приликомъ женидбе свога брата, великогъ княза Николе, издао слѣдуюћій манифестъ:

Мы, Божіомъ милости Александеръ II. царъ и самодержацъ свою Руса, даємо свима нашимъ вѣрнимъ поданицима на знанъ:

Манифестомъ одъ 8. Януара тек. год. обзнанили смо Мы свима нашимъ среѣнимъ поданицима прстенуванъ нашегъ милогъ брата, великогъ княза Николе Николаевића са великомъ войводкиньюмъ Александромъ Петровномъ; а данасъ су се нѣова царс. высочества и венчала у нашемъ присутствіи у великой капели зимнѣ палате са обычнымъ торжествомъ и свечаносћу.

Мы смо подпуно убеѣени, да ће наши вѣрни поданици топле свое молитве управити вишнѣмъ подателю свою блага, како бы онъ нововѣчанима, кои су срцу нашемъ тако мили, подаріо траюћу и непоколебиму среѣну на радость и утѣху наше высоке майке и целогъ царскогъ дома.

Дано у Петербургу 25. Януара год. 1856. а нашегъ владаня прве.

Александръ.

— Царъ е Александеръ у смотрењу оны офицера, кои су у овомъ рату тешко ранѣны, рѣшио, да се они по нѣовой собственной воли приме у воене школе, „гди ће нѣова будућность осигурана быти, и гди ће они питомцима служити као живой примѣръ нѣовогъ пожертвованя за отечество и признателности правительства за нѣове заслуге.“ Служба нѣова у овимъ войничкимъ школама быће свакадъ саразмѣрна нѣовомъ здравлю; оня ће участвовати у авандаменту при онимъ полковима, у којима су они служили, и кои буду имати способности, моћи ће быти и професори у тымъ военимъ заведеніама.

— Говори се, да е резерва руске гарде одпущтена своимъ кућама.

У Варшави 3. Фебруара. — Юче то естъ 2. Фебруара дочекао е новонаименованный намѣстникъ краљѣвства Польске, князь Михайль Горчаковъ II. у двору высоке войничке и граѣанске сановнике краљѣвства. Дочекъ е было око 10 сатій пре подне, и кадъ су се сви већъ искупили, изявио е князь свою радость и задовольство, што га е нѣг. велич. царъ, нѣговъ высокій господаръ благоволю почествовати. са тако великимъ повѣренѣмъ, и што га е поставіо опетъ на ово високо мѣсто, на комъ е и пре привремено было. Далъ е изявио князь, да су се сви у южной и кримской войсци служећи Поляцы храбро подъ нѣимъ борили, и додао е, да су многи одъ нѣи постели найотличнии и найвиши офицери царско-руски. Найпосле е изявио свое тврдо увѣренѣ, да ће нѣг. велич. царъ имати доиста узрока быти задоволянъ са ревносту и оданосћу, којомъ ће онъ (т. е. князь Горчаковъ) извршавати волю цареву. По свршеномъ дочеку отишао е князь Горчаковъ II. заедно са свима присутствующимъ у цркву, гди е држана света литургія.

ФРАНЦУСКА.

Изъ Париза пишу подъ 2. Фебр. слѣдуюће: Прво међународно дѣло, кое ће се одъ стране Русіе одма после заключеня мира учинити, быће по свой прилицы обява цару Наполеону о ступаню на престолъ цара Александра. — Изъ Русіе су већъ стигле наручбине за квартиру, и одъ стране руски трговаца наручена су велика количества еспапа. — Ратно е министерство у великой забуніи и неприлики, што су се неки документи о Азій, кое е царъ зактевао да види, погубили. Те е документе саставила една особита на бойно полъ изаслана комисія, и збогъ тога ће се држати строги испити и изтраживаня о томе. — 10. Фебруара даваће Американцы кои се овде налазе, велику часть у Лувру, на кою ће као што се говори и самъ царъ Наполеонъ доћи.

Баронъ Бруновъ дочекань е и примлѣнь на целомъ своемъ путу крозь Француску съ пріятельскимъ любопытствомъ. Шта више, у Барле-Діку изишле су му на сусрѣтъ мѣстне власти. И у Паризу нашло се доста любопытны людій, кои га истина нису дочекали съ гласномъ добродошлицомъ, али ипакъ са доста приметнымъ жуборомъ задовольства. — Онъ е одѣо у рускомъ посланическомъ двору. Управитель полиціе послао е неколико пандура, да бы люде, кои изъ любопытства къ дворцу трче, укланяли.

Онъ е досадъ само два лица посѣтио, и то найпре грофа Валевскогъ, а после княгиню Ливенъ.

Паризъ 2. Фебруара. Баронъ Буркней, кои е пре три дана изъ Беча овде дошао, было е подуже кодъ попечителя иностраня дѣла и съ нѣиме се о нечему савѣтовао. Онъ е отишао у едно окружіе у срединіи Француске, одкуда ће се 8. ов. м. вратити.

— Грофъ Орловъ до 9. ов. м. ніе іошъ у Паризъ дошао, а то збогъ тога, што се дуго у Берлину задржао, гди е 7. ов. м. на аудіенціи кодъ краля было.

— Новый шведскій посланикъ г. Мандерштронгъ дошао е 6. ов. м. у Паризъ.

— Принцъ Карлъ Луціанъ Бонапарта одпутовао е изъ Марзеля у Шпанию, одакле ће као што се мислило у Лизабонъ отићи.

ЕНГЛЕСКА.

У Лондону 4. Фебруара. Лордъ Кларендонъ и лордъ Ковлей были су юче кодъ краљице на аудіенцији. — Као што се чуе, поћи ће лордъ Кларендонъ заедно са нѣговомъ госпоіомъ іошъ данасъ у пола еданъ сатъ по подне на путъ у Паризъ, и то преко Булоня, где ће преноћити. Да се племенитый државный секретаръ (лордъ Кларендонъ) нада дужемъ задржаваню у Паризу, може се већъ отудъ заключити, што ће до коиданъ и деца нѣгова за нѣмь у Паризъ поћи, Лордъ Ковлей, кои се такође данасъ враћа на свое опредѣленѣ у Паризъ, имао е последньи три дана дуге преговоре са лордомъ Кларендономъ и лордомъ Палмерстономъ. Одъ званичны пратиоца племенитоъ секретара иностранна дѣла, отишли су іошъ юче четворица г. Спенг-Рисъ, г. Вивіанъ, г. Бидвилъ и Листеръ у Паризъ; г. Юліанъ Фене отишао е іошъ у четвртакъ у Француску, а г. Спенсеръ Понзонби кренуће се данасъ на путъ.

— Активно (дѣйствително) станѣ енглеске морске силе износило е 20. Децембра пр. год. 325. лаѣій са 6231 топомъ и 63.335. морнара и офицера. Одъ овогъ броя долазе на штаціе средиземногъ мора и на црноморску флоту 69 лаѣій са 1123 тона и 12.774 морнара; на источну Индію, Хину и Аустралию 18 лаѣій са 73 тона и 3231 морнаръ; на сѣверну Америку и западну Индію 21 лаѣја са 468 топова и 4874 морнара, а источна флота брояла е заедно са онымъ лаѣјама, коє іошъ нису сасвимъ опремлѣне и коє се у поправки налазе, 100 лаѣій са 2193 тона и 24.242 морнара. — У самомъ пристаништу портемутскомъ станую 65 ратны лаѣја.

— Краљевско-енглеска артилѣрія быће до пролећа умложена са іошъ два батальона, и брояће онда око 26.000 топѣія. Сваке неделѣ уписую се у войску ову преко 300 своеволяца, а у равницама волвишкимъ држи се пальба са батеріјама, кадъ е годъ лепо време.

Прошлость и будућность источногъ пытания.

(свршетакъ)

Напротивъ тога принудила е планинска кланцѣма и стрменымъ стенама испросѣдана южна часть Крима са понтискомъ тврдињомъ Севастопольомъ Русе, да свою найодабранію войску саберу у тымъ дивльимъ планинскимъ предѣлима, иза кои се западна войска за кратко време обкопала и у станѣ се поставила, да свако нападанѣ руске нагомилаваюће се войске, па и самы царски гвардія изъ Петербурга крваво и побѣдоносно узбію, а међутимъ су обсадни послови саюзника испредъ Севастополя подъ страшномъ ватромъ руски топова постоянно напредовали. Храбра западна войска гинула е истина гомилама, и стары саюзници руски, гладъ и зима, затирали су немилостиво нѣне редове, готово цела енглеска войска и половина Француске сатрвена е на боишту ове борбе, какве у светской повѣстниці примѣра ніе бы-

ло; но смръ е немилостиво и страовито косила и руске редове. Више одъ половине целе руске войске было е тамо сабрано, и половина те силне войске саранѣна е поредъ нѣны противника, па и самъ царъ Никола умр'о е у найвећой туги и очаю.

У пролеће 1854. године подмладила се и обновила саюзничка войска, и напала е на Русе као годъ омирскій змай, кои после зимнѣгъ чаменя са обновлѣномъ свѣтломъ кожомъ изъ свое пештере на свой плѣнъ и жертву устреми се, и іошъ пре свршетка овогодишнѣ войне разтрубила се по узхићеной Европи побѣдоносна вѣсть, да е сильный и гордый понтійскій градъ пао, и да су Руси сами флоту свою у море потопили.

VII. Нова посредованя.

Доку се ово догађало, чинѣно е у Бечу у слѣдству претећегъ положеня Аустріе, покушенѣ за измиренѣ и поравнанѣ. Іошъ пре одсудны догађая кодъ Севастополя напашо се царъ рускій побућенымъ, да прими оне многопознате четири точке гарантіе, коє су саюзници, подкреплѣни садъ и приступанѣмъ Аустріе на свою страну, Русіи предлагали; но война на Криму іошъ ніе была рѣшена и край нѣнъ быо е іошъ посве неизвѣстанъ. Узалудно е предлагала Аустрія, да се у место умаленя руске флоте на црномъ мору зактева одъ Русіе, да и Турска и саюзници смеду исто толикій брой ратны лаѣја на црномъ мору држати, и обећала се саюзницѣма, да ће Русіа ратъ обявити, ако она то зактеванѣ одбаѣи. Лондонскій е кабинетъ, и то іошъ у већой мѣри него паризскій, быо о томе тврдо увѣренъ, да се тѣме готово ништа недобія, и да се мораю іошъ млоге побѣде надъ Русима одржати, ако су ради, да руско надмоћіе на црномъ мору униште, и тако Турску съ те стране обезбѣде. Успѣхъ е оправдао ову политику, и Русіа е после паденія малаховске куле пристала на увећана зактевавя и условія, подъ коима е миръ Русіи понућенъ быо.

VIII. Наданя о миру.

А заръ е тѣме европскій миръ обезбећенъ? одговоръ на ово пытанѣ условлѣнъ е онымъ, што е досадъ већъ постигнуто, чега се іошъ у будуће бояти и чему се іошъ надати имамо.

Е ли дакле цѣль овогъ „великогъ рата“ постигнута? Руска е сила на одной точки истина ослаблѣна и ограничена, она е у Азіи и съ ове стране Висле рѣке, іошъ недирнута, и нападаня саюзнички флота у балтискомъ мору, она е осуетила. Француска, коя е 100.000 войника изгубила и више одъ сто миліона готовога новца потрошила, изишла е додуше после юначкогъ напрезая славою увѣчана изъ ове борбе; плодъ овогъ рата састои се, у разпространеню нѣногъ политичногъ уплива важности, а не у разпространеню нѣны граница. Енглеска е у Азіи надмоћіномъ нападаню Русіе и садъ као и пређе изложена; а немачкой грози іошъ еднако Русіа, коя се према Шлезіи између Аустріе и Прайске као клинъ увукла, и цела будућность укупне Европе замршена е и неизвѣстна тѣме, што е остао изгледъ и право на престолонаслѣдіе данске државе.

А накупада за ратне трошкове? Никомъ непада на умъ, да о томе и прослови, а такво бы захтеванѣ было

безъ икаквога изгледа на успѣхъ. Ко се дакле миру на- да, тай мора предпоставити, да су се западне силе за- довольиле са маньомъ части онога, што оны называю „ослобоженъ Европе одъ рускогъ надмоѣя“ т. е. са о- слобоженъ Дунава, са обезбеженъ Боспора, са уве- личанъ Францускогъ и умаленъ рускогъ уплива, са изледомъ на траѣий постоянный миръ или поне прими- рѣ. Ако е то тако, онда се та скромность саюзнички ка- бинета неможе никако приписати ньовомъ духу умѣре- ности (будући у таквой прилицы свакий гледа толико да заграби, колико е само могуће), него то се има припи- сати ньовомъ тврдомъ убеженю, да оне жертве, коѣ бы ий продуженъ рата стало, неће стояти у никаквой сраз- мерицы са надлежнымъ користима, и да бы наипосле та- кавъ поступакъ произвео найдалъ неко незнатно увебанъ ньовогъ почастнѣгъ успѣха и добитка. — У томъ бы случаю западне силе одустале одъ свогъ великогъ намѣ- реня, т. е. да ослободе Европу одъ рускогъ уплива и за- довольиле бы се са маньомъ своѣомъ тежньомъ то есть да само Турску и Дунавъ одъ рускогъ притиска осло- боде.

IX. Положай Нѣмачке у предстоѣль станю стварій.

Што западне силе нису далъ ишли, има благодарити Русія неутралности Прайске и Нѣмачке, и умѣреной по- литики аустрийскогъ двора.

Прайскій краль бы е изъ начела противанъ овоме рату, и то не само збогъ кабинетске политике свога от- ца, него и збогъ има значая, кои е овай рать одма при свомъ почетку на себе приміо. Онъ е е- дномъ приликомъ рекао едномъ немачкомъ дипломату: „Кадъ бы се радило о томе, да се крсть на истоку о- петъ подигне и прослави, я бы на такву цѣль сву мою войску у помоћ дао,“ и много е труда стало, докъ су га склонили на то, да е ступіо у одбранителный саюзъ са Нѣмачкомъ и Аустріомъ противъ свакогъ нападана на устрийске землѣ и дольній Дунавъ. Но унутрашнѣ не- згоде овогъ положеня, растеій притисакъ и навалыванъ са стране, посредованъ двуо политично найзатнѣи среднѣ држава немачкогъ саюза, вѣроятность о разко- маданю и разцепльню немачке силе; далъ извѣстно пред- стоѣћа блокада прайски пристаништа одъ стране запад- не флоте, и предстоѣій рать на дольной Райни, учиніо е ово тугальиво положенъ немогущимъ.

Да е Русія западно-аустрийскій ултимать одбадила, онда не бы было никакве сумнѣ, да бы на пролеће сва Нѣмачка на оружіе устала, те да тако примора Русію на приманъ поднешены, а може быти іошть и дальи неснос- ній зактеваня. Ако е дакле ово изясненъ Прайске, коя е зато сву Нѣмачку на свою страну превукла, рѣшително подѣйствовало, онда е и ово премда у некомъ смотреню задоцнѣно изясненъ найвећегъ уваженя и признателно- сти достойно. Шта више, може быти да ће се доцнѣе сматрати као велика срећа, што е затезанъ прайске по- литике приморало себи саме оставльне западне силе на крайнѣ развіанъ и напрезанъ у воеваню, и тако тyme ослободила нѣмачке силе одъ те судбе, да при слабомъ подпомаганю одъ стране западны сила, найвећій тереть рата саме понесу, овогъ великогъ рата велимъ, коєга

последня намера и крайня цѣль іошть не Нѣмачкой са- свимъ на чисто ясна.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У Паризу 2. Фебруара. — Ако се никакве непредви- жене препоне не появе, започеће се конференціе парис- ке у Суботу, т. е. 11. Фебруара. Исте конференціе, коѣ су имале іошть 9. Фебруара започети, одложено су на два дана доцнѣе зато, што по найновимъ вѣстима изъ Цариграда, великій везиръ Али-паша пре 9. Фебруара неможе у Паризъ стићи. Да ће течай тій конференція врло брзо ићи, о томе нема никакве сумнѣ. Довольно е знати, да ће врѣвно руководство тій преговора лежа- ти у рукама цара Наполеона, и да самъ царъ много на то држи, да при отвараню парламентарне сѣднице 20. Марта тек. год. буде у станю, явити своєму народу, да се питањъ: оћели быти рата или мира, као рѣшено сма- трати може.

Да бы се на предстоѣимъ конференціама мира сва- ко потанко и спорно разлаганъ и разграняванъ избегло, и колико е могуће више времена заштедило, заключиле су западне силе, да се преговори воде посредствомъ нота т. е. писмено. Одма у првой сѣдници быће ру- скимъ пуномоћницама предложена главна начела и опре- дѣленя, коя заключити се имаюћий миръ у себи садржа- вати. Потанко у начелу разлаганъ о садржаю и послѣ- дичной важности исты опредѣленя неће се дозволити, будући су она тако саставльна и утврђена, да из- гледаю као изразъ европски интереса, и да ий по томе руски пуномоћници мораю или просто примити или про- сто обацити. Само онаке измѣне, коѣ недираю у сушти- ну главногъ питаня и ньовы начела, као н. пр. учреднич- ке измѣне, разяснителни додатцы и т. д. моћне быти предметъ разлаганя. У свакомъ другомъ смотреню, из- гледаће предлози и зактеваня саюзны сила одъ Русіе као некій видъ ултимата, на кои ће, као што е већ рече- но, грофъ Орловъ и баронъ Бруновъ имати овай простъ одговоръ дати: мы *есмо* или мы *ншмо* опуномоћени, да на то пристанемо.

У првомъ случаю ставльна ће быти речена опре- дѣленя одма у еданъ особеный протоколъ, кои ће быти подписанъ одъ свою пуномоћника на конференціама, и кои ће башъ тyme добити пуну важность прелиминар- ногъ мира (т. е. предварителногъ преговараня о миру.) Тада ће се заключенъ мира као извѣстно сматрати моћи.

У другомъ пакъ случаю одма ће се конференціе сматрати као прекинуте, чега пакъ немамо узрока боя- ти се, будући се редко какавъ конгресъ започео подъ миролюбивимъ и за заключенъ мира повольнимъ окол- ностима.

У тильріама тако се сматра скорашнѣ заключенъ мира за извѣстно, да се садъ у двору манъ занимаю по- литикомъ, колико съ предстоѣимъ пороѣаемъ царице, коѣ ће пасти измежу 3-гъ и 8-гъ Марта. Гласъ, да ће у случаю томъ, ако царица роди принца, быти царъ ау- стрійскій кумъ царици. све се већма одржава, и она

лица, која су у двору и око цара, све га већма потврђују. Толико је пакъ извѣстно, да је царъ францускій саслушао савѣте високогъ францускогъ свештенства, и да је у слѣдству тога одустао одъ свога пређашнѣгъ плана, да краљица енглеска кума царевића буде. Оба кума биће католичкогъ закона. Заключено је такође, да ако царица сына роди, да му на крштено даду име Наполеонъ!

За учествованѣ Прайске на конференціама заузима се „Пресъ“ као и пре, и то изъ оны исти пређашњи побуженя. Тай енглескій листъ вели, да је Прайска не само држава првога реда, него да је она единый практичный заступникъ целе Нѣмачке. Тиме, што Русія на конференціама небы имала сву Европу предъ собомъ, започеле бы се конференціе на велику ползу руску. У одважно и разцепленю Нѣмачке лежи руска сила. Да бы у томе известнѣ успѣла, започео је рускій дворъ вештимъ начиномъ свою дипломатичну дѣлательность са захтеванѣмъ, да и краль прайскій пошлѣ заступника на конференціе. Што је Русія ту желю изразила, было је за Енглеску доста основа, да то захтеванѣ одбѣе, а то је башъ оно што је Русія и желела. Лордъ Палмерстонъ уватио се самъ неотично у замку. И самъ царъ Наполеонъ жели учествованѣ Прайске на конференціама, премда бы то само Енглеской у рачунъ ишло, која съ ничіомъ државомъ толико обшты интереса нема, као са Прайскомъ. Но краль прайскій и нѣгови министри увредили су лорда Палмерстона, и овај државникъ онако јошть искалюе свою личну мржню на полю дипломатіе. Говори се, да се Прайска понудила, подписати познаты петъ тоткѣй, и да ће и она стояти добра за слѣдства, ако бы се конференціе раскинуле, но при свима представленіама Француске, Аустріе и самы Палмерстоновы другова, неће Палмерстонъ на то да пристане, да се Прайска пусти на конференціе. Баронъ Бруновъ смеши се безъ сумнѣ, кадъ помисли, како је ова вѣшта дипломатска сплетка срећно за рукомъ испала, ерѣ са исклученѣмъ Нѣмачке уништена је европска коалиціа (саюзъ) противъ Русіе.

— Изъ Париза пишу подъ 3. Фебруара слѣдуюће: Кадъ је юче држао царъ Наполеонъ смотру надъ войскомъ на каруселскомъ мѣсту, добио је у онај истый часъ едну телеграфску депешу, кою је одма прочитао, и која је морала бити врло важногъ садржая, почемъ царъ ніе смотру сасвимъ ни окончао, па се одма у тилѣріе повратио. Свакѣ је живый любопитанъ дознати садржай ове депеше, но досадъ се о томе ништа јошть дознало ніе.

У Бечу 8. Фебруара. Сви пуномоћници на конференціама стигли су већъ у Паризъ, изузимаюћи грофа Орлова и Аля-пашу. Лордъ је Кларендонъ, као што една депеша изъ Париза явля, представљѣнъ прекюче цару Наполеону посредствомъ лорда Ковлея, на комъ је састанку и грофъ Велевскій учествовао, а и баронъ Бруновъ је пре доласка грофа Орлова кодъ цара на аудіенціи примѣнѣнъ быо. Да бы се избегле распре, о редовима држава, употребљава ће се при свимъ приликама, као што кореспондентъ „Конституціонела“ явля, азбучный редъ, тако да ће Аустріа бити на првомъ а Турска на последнѣмъ мѣсту. Тиме што се руски пуномоћници успоређују са свима осталимъ, доказуе се помирително начело, кое кодъ саюзны сила влада.

У Бечу 9. Фебруара. Дочекъ Барона Брунова одъ стране цара Наполеона, јошть је већма утврдио и оснажио наданѣ о миру. Рускій посланкѣ бавіо се дуже одъ едниогъ сата у Тилѣріама, и говори се, да се за предстојеће заключенѣ мира врло повольно изражавао. Дали ће подписанѣ прелиминарногъ мира (предварителногъ переговоров о миру) бити првый посао на конференціама, јошть је сасвимъ неизвѣстно. „Патри“ вели, да ће пуномоћници свою на конференціама учествујући сила подписати у првимъ сѣдницама условія мира, па да ће се после преобразити у правый конгресъ, кои ће питаня у смотреню европске равнотеже рѣшавати. Тада бы се учествованѣ како Прайске тако и целогъ нѣмачкогъ саюза само по себи разумевало.

— Еданъ берлинскій листъ явля подъ 7. т. м. слѣдуюће: „Овде се за готово известно сматра да ће Прайска после извршеня прелиминарногъ мира, на конференціама саучаствовати, и за пуномоћника одъ стране Прайске назначавая министерскогъ президента барона Мантайфела. Говори се, да ће онда и г. Баланъ такође у Паризъ ићи.“

— Изъ Лондона долазе намъ већъ миролюбивѣ вѣсти. „Кроникль“ баръ увѣрава, да је лордъ Палмерстонъ одъ неколико дана манѣ за ратъ заузетъ, и да међу дипломатима влада највећа слога и споразуменѣ у смотреню условія мира. Незваничнымъ путемъ стигло намъ је уверенѣ, да је Русія пристала на то, да алаидске острове и кавкаске црноморске обале више неутврђуе. На захтеванѣ пакъ, да се Николаевъ разори, нису имали саюзници никакво право.

Енглескій листъ „Пресъ“ повтарава данасъ опетъ, да Русія искрено миръ жели, а да Енглеска (т. е. лордъ Палмерстонъ) тако искрено немисли. При свемъ томъ нема сумнѣ, да ће се миръ заключити, али тегобе и запреке, кое му Палмерстонъ на путь ставляти гледа, кадъ су ипакъ замутили будућность. У круговима правителства говоре са навлашномъ забринутостѣ о излазку париски конференціа и труде се, да съ маханѣмъ главе, слеганѣмъ рамена и забринутимъ лицемъ на силу произведу малоумно неповѣренѣ. А и министри преварени су у рачуну, ерѣ су они аустрійске предлоге само зато одобрили, што су се ядали, да ће и ѣ Русія одбацити. Зато се они садъ претвараю, да сумняю о искренности Русіе, о којой ни еданъ државникъ у Европи несумня. То баръ ніе тайна, да је грофъ Орловъ быо свакадъ противникъ руске ратне партае, и да се је баронъ Бруновъ, кои је о енглеской снаги и изворнимъ средствама имао бољ и яснѣе понятіе, него икојой другій Русъ, свакадъ постоянно заузимао за енглеску алианцію. „Пресъ“ има пуноважны основа вѣровати, да наставлена и упутствія оба ова државника руска гласе, да на свако условіе пристану, кое небы управо садржавало у себи пониженѣ Русіе. Но што је Русія искрененю миру насусретъ ишла, утолико се већма лордъ Палмерстонъ затезао и неповѣрително поступао. Найпре је затевао разоренѣ Николаева и обезоружанѣ азовскогъ мора, која се условія у предлозима мира несадржаваю, која Аустріа ніе одобрила, која Француска ніе никадъ ни споменула. Ова дакле условія нису хѣли и остали саюзници усвоити, зато ѣй

е лордъ Палмерстонъ и узео натрагъ, но зато опетъ чини изъ исты побуженя подобна зактеваня, коя не безъ сумнѣ имати ову исту судбу, као годъ и прва. Но збогъ тога не негодованѣ Енглеза искалити свое срце тyme, што не „непристойнымъ начиномъ опорочавати намѣре и политику французски државника. Тако и. пр. потврђуе енглескій кабинетъ, „да е нашъ великій союзникъ (царъ французскій) обколѣнъ одъ занешены спекуланта берзе.“ Царъ се французскій наравно нашао яко уврѣненъ одъ тогъ нескладногъ и непристойногъ опорочаваня, — и као што е „Пресъ“ дознао — извѣио е онъ у едномъ свое-ручномъ писму, „кое е испуљно нѣму свойственомъ краснорѣчивошчу“, свое найвеће негодованіе о томе, и упутио се шта више и у само оправданѣ свойй основа, потврђиваюћи, да онъ миръ зато жели и на руку му иде, што га држи за пробитачногъ, и да онъ енглескій союзъ јошъ већма цени него и самъ миръ. Царъ французскій — вели при концу „Пресъ“ — нека буде тврдо уврѣненъ, да союзъ између Енглеске и Француске независи одъ кабинета, него единствено одъ слоге и пріятельства оба народа.

ТЕЛЕРГАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Берлину 6 Фебруара. Царско-рускій пуномоћникъ на Парискимъ конференціама, стигао е јутросъ овде, и продужиће свой путъ преко Франкфурта у Паризъ.

— У Паризу 5. Фебруара. Царско-аустрійскій министеръ Иностраны дѣла, грофъ Буоль, и Еарль Кларендонъ стигли су јуче овде у Паризъ.

У Паризу 16. Фебруара. „Журналь де Деба“ явля, да е Порта зактевала, да се Николаевъ разори.

У Неаполю 4. Фебруара. Као што се дознае, изравна е сва размирица између Неапольске съ едне, и Француске и Енглеске съ друге стране.

— У Паризу 8. Фебруара. Али-пашу очекую сутра у Марзело. „Монитеръ“ е онай чланакъ „Сиекле“ препечатао, у комъ се пориче онай познатый чланакъ Сасіевъ у смотреню пете точке предлога, кои е чланакъ подъ 6. ов. м. у „Журналу де Деба“ изишао. Као што „Конституسیونель“ явля, конференціе не се текъ 13. ов. м. почети.

— У Берлину 9 Фебруара. Графъ Орловъ поби не текъ данасъ одавде у Паризъ.

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 56 кр. за банке
Цванцигери: 6%.

О Г Л А С И.

(3—3) Община вароши вел. Градишта у окр. Пожаревачкомъ, жели свою ново-озидану цркву сву изнутра малати, чега ради позива гг. живописце, кои бы сигуранъ быо овога посла примити се и кон о томъ искусна свидѣтелства поднети може, нека на данъ 20. Марта тек. г. ради погодбе кодъ поменуте общине предстати изволе.

Одъ стране общине вел. Градишта

Предсѣ датель

СТЕФАНЪ НЕШИЊЪ.

(1—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаемъ изъ слободне руке и то до ђурђева дне т. год., ако ий до реченогъ дана не продамъ, да ђу ий одъ идућегъ ђурђева дне подъ кирію. И у едномъ и другомъ случаю ко има волю некъ се самномъ споразумъ.

Никола Гоксић

Архиваръ и Регистраторъ Совѣта.

У кући подписаногъ у абаџинской чаршии даю се подъ кирію четири ле-

па дућана и четири магазе подъ уклонити и новце хвалѣномъ г. Старешини издати.

Надзират. Ирав. Топчид. добара штаб. Капетанъ

Васа Илићъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

(1—3) Ревностнимъ настояванѣмъ и примѣрнимъ трудолюбіемъ Началника среза Ключкогъ окр. Краинскогъ шт. капетана, г. Ювана Милосавлѣвића, кои е, чувствујући найоскудніе станъ бѣдни и кукавны оны фамилія Црногорски у Петровомъ Селу помунутогъ среза населѣне, предходително самъ 300 ока ране на помоћъ нѣову поклонивши, живый примѣръ човеколюбія показао, — тронути нѣки одъ трговаца и жителя неготински, извољли су и то имено: Ђока Становићъ Беля 10., Јова Недель. Гинићъ 2., Стеванъ Исаковићъ 2., г. Лазаръ Лазаревићъ членъ окр. Суда 2., Петаръ Николићъ, винар. трг. 1. и г. Крста Марк. Петровићъ быв. економъ 1. дакле свега 18 ђ пес. а Петко кафеџија, гавазъ 200 ока ране на утѣху и подпору поменутимъ фамиліама по-

клонити и новце хвалѣномъ г. Старешини издати.

Како дакле овомъ охотномъ поступку срезкогъ Началн. г. Милосавлѣвића, тако и отличномъ и сваке похвале и подраженія достойномъ примѣру овы дародателя, указуюћи публикумъ овымъ, топлу свою благодарностъ, хвали вишнѣгъ Творца, кои е роду нашемъ овакове човеколюбце даровао, којма подобны јошъ у роду и отечеству нашемъ имаде.

23. Јануара 1856. у Неготину

присутствователь

Србинъ.

ДВА КОНЯ

савршено здрава и безъ икакве мане, неколико линія манѣ одъ 16 шака висока, текъ у шестой години и едначе длаке, има на продаю. Распытати се може у книжари г. Велимира Валожића у Београду.

Ко се годъ одъ госпode читателя, до конца Марта доба текуће год. претнумерира на „Шумадиинку“ добит не све изишавше брове.